

an Abraham
geboren. En
sien tijd
wordt uit alle
lus niet meer
ing geschiedt
door het ge-
en niet door
Van de kerk
a geboren zijn
tus, niet den
en in het ge-
we dat, dan
de „natuur“.
ur maken aan
n welbehagen;
i geeft in Zijn
ide“ onderge-
tuur“ aan de

degenen die
bij de verga-
ware Christ-
kerkarakter.
heeft, op een
overal, waar
chillende nor-
n daar enger,
geldt dezelfde

JONGELING.

LIJK LEVEN

nieuwe kerk-
d b a a r.
kwam echter
p vrijwel alle

de Bond ook
voren gezegd:
n wij 't niet
i persisterde,
aw ja zijn ja,

het hoofd en
men troostte
51, te Utrecht
Hoofdbestuur:
kerkorde ons
hierop neer-
met de belij-
t te zijn tus-
het een histo-
de kerk, toen
Bond behoren
ebben gezegd.
mine van de
nen bereiken;
vloed van het
hand is....."
ef. Bond durf-
Bond maakt

P. D.

een"

wijze waarop
de z.g. „scheu-
wat daarmee
r waarop dat

ij de voort-
en kwestie
ing daarvan!
keerde manier
gelijk haar zó
opte resultaat

alle kracht de
stie aan de
rkelijke strijd
onlijke conflic-
e tellen? Maar
alle kwesties,
den moet, uit

enwel deze: de
met de macht
men. Ze heeft
s s e n geveld.
het. Over niet
k in het kerk-
ngegaan. Maar
chtskracht en
arvoor blijven
n, verantwoor-
at zij spreken.
rtoe zij beho-
n vastgestelde

GEEN VERDOEZELING.

De hemel is ons de voltooide schouwplaats van de volmaakte aanschouwers van de definitief uitgewerkte, in niets meer verdoezelde of omneveld onderscheidingen.

De hemel moge de plaats der krachtigste verbindingen zijn, hij is óók de plaats der scherpste onderscheidingen.

Geen plek in 't gansche heelal, waarin zóó duidelijk de lijnen worden gemarkeerd, zóó scherp de grenzen worden afgetekend, zóó levendig de verschillen worden uitgewerkt, en toegespitst, als juist de hemel. K.S.

leeruitspraken uit en zij hernieuwen de eenmaal geveld vonnissen eveneens van dag tot dag! Zo is het nu eenmaal als kerken het in de naam Gods wagen haar woord op te heffen in de wereld.

Daarom is door onze synoden steeds aangedrongen op het, allereerst schriftelijk, bespreken van „het geheel der uit officiële stukken reconstrueerbare eigenlijke oorzaken der geslagen breuk“, Prof. Schilder sprak in verband met deze kwestie de bekende woorden, dat men het bij zo'n samenspreking maar heel weloef zal moeten hebben over de geschorsten, en evenmin over de schorsingen, maar heel veel over de kerkrechtelijke theorieën die achter deze schorsingen liggen.

In deze kerkelijke houding hebben alle synoden getrouw volhard. In overeenstemming met haar voorgangsters sprak de laatste, de Kamper synode, b.v. nog weer uit, dat de „gebonden kerken“ aanstonds door ons zullen kunnen en moeten aangehoord worden indien deze blijkens bondige besluiten terugkomen van de fatale weg welke sinds 1942/43/44 werd ingeslagen. En nadrukkelijk werd daarbij uitgesproken, dat zelfs een besluit, waarin twijfel werd uitgesproken of wat in 1944/45 geschiedde wel juist is geweest, voor onze kerken een aanleiding kan en moet zijn om het gesprek te openen.

In het synodale kamp pakt men deze zaken evenwel geheel anders aan.

In de greep van de nieuwe kerkelijke mentaliteit die zich concreetiseert in de wil tot en de daad van „het gesprek“ hoorde men over bijna niets dan over „samenspreking“. Die scheen de panacé voor alle misère, welke uit de synodale handelingen van 1944/45 was voortgevloeid. Als er de wil tot het gesprek is, is immers de zaak feitelijk reeds voor elkaar!

Men schrijft daar ook rustig, dat de leeruitspraken niet de eigenlijke oorzaak van het conflict zijn geweest. Die moet gezocht worden in een akelige, seculiere mentaliteit; in het begeren om in de kerk baas te spelen; in het ressentiment van een groep, die de door haar begeerde leiding niet kon grijpen; in een houding van zelfhandhaving, die zich openbaarde in koppigheid en halsstarrigheid; in 'n coteriegeest welke de eenheid der kerken bedreigde.

Hiermee gepaard gaat een onwil om over de feitelijke gebeurtenissen te praten. Zeker, het is voor ieder duidelijk, dat de officiële uitspraken van de synoden geen druppeltje water in de synodaal-dogmatische en -kerkrechtelijke sterke dank hebben gemengd. De oude wijn van 1942/46 is nog onveranderd.

Maar vele officiële woordvoerders in het synodale kamp spreken luide, dat er toch wel heel veel veranderd is. De „geest“ is anders dan die van voor acht jaar. En men kan artikelen lezen, waarin men s'n uiterste best doet om aan te tonen, dat hier en daar toch wel een steentje van de synodale bouwswels is losgerukt of weggehaakt! Inderdaad is hiervan wel wat waar! Ieder kan feitelijk de leeruitspraken „aan zijn laars lappen“ zonder gevonnist te worden. En er worden ongestraft zulke harde dingen aan het adres der synoden gezegd als de ergste bezwaarden het in 1944 nooit hebben willen of durven doen. Openlijk zegt men, dat men „afstand moet nemen“ van wat de vroegere synoden hebben uitgesproken. Men wil de synodale woorden met alle plezier tot „slappende frazen“ degraderen. Al werd Prof. Schilder van zware zonden beschuldigd en uit zijn ambten gedreven en al werd hij na zijn schorsing aangesproken als Weldele Zeergeleerde Heer in plaats van als Wel eer waarde Hooggeleerde Broeder, thans wordt hij evenals Prof. Grefjdanus — soms zonder enige reserve — als een getrouwe dienstknecht „geëerd“.

Het is voor ons noodzakelijk al deze verschijnselen zorgvuldig na te gaan en te overwegen. Het is ongeoorloofd zich niets aan te trekken van wat „aan de overzij“ geschiedt. Met nadruk heeft ook onze laatste synode immers uitgesproken, dat het tot de roeping der gelovigen behoort, allen, die voor de bedreven kerkelijke zonden verantwoordelijk zijn, op te roepen tot bekering. En daartoe is nodig, dat wij ons steeds rekenschap geven van wat onder de synodale broeders geschiedt. Waarbij men zich uiteindelijk altijd moet afvragen of inderdaad de gevallen beslissingen en besluiten worden veranderd!

We willen in dit artikel op enkele merkwaardige uitingen wijzen.

Onlangs kon men in een nummer van de Kerkbode van de „synodale“ kerk van Zwolle (dat van 14 Dec. 1951) het volgende lezen:

„Verklaring.

Uit brieven, die af en toe bij onze kerkeraad binnenkomen, blijkt, dat bij vele broeders en zusters van de Geref. Kerk Art. 31 K.O. ter plaatse, de gedachte nog steeds (!!!) leeft, dat men in onze kerken „bovenschriftuurlijk“ gebonden zou zijn aan de opvatting, dat de doop verzegelt inwendige aanwezige genade (z.g. veronderstelde wedergeboorte). In verband daarmee wordt hier verklaard, niet als 'n particuliere mening mijnerzijds, maar als 'n officiële uitspraak van de Kerkeraad, dat er van een binding in bovenbedoelde zin in onze kerken geen sprake is."

Tot zover dit stuk. Het was ondertekend: C. H(outman).

Men realiseer zich goed welke de betekenis van dit officiële kerkeraadsstuk is!

Indien wat hierin staat waar is, dan heeft de synodale kerk van Zwolle de leeruitspraken omtrent het genadeverbond aan kant geschoven!

Dan is ook de voornaamste grond voor de schorsing van „Cand.“ Schilder weggevalen.

En dan is het dogmatisch geschil op één punt verdwenen!

En het merkwaardige is, dat de synodale gemeenschap dat maar laat gaan! In 1944 zou een kerkeraad die dit zei geschorst zijn! Zonder twijfel.

Eenzelfde geluid als de kerkeraad van Zwolle liet horen, vernemen we ook van Ds M. Vreugdenhil in „Waarheid en Eenheid“ van 14 Maart j.l. Hij vraagt daarin: „Mag ik inderdaad leren, dat de doop voor ieder, die hem ontvangt, precies eender is, al heeft hij niet dezelfde uitwerking, dat verbond en verkiezing niet samenvallen, dat de belofte van het verbond aan de ongelovige kinderen niet zo goed toekomt als aan de gelovige, dat de heiliging van de kinderen in Christus van de eerste doopvraag niet een „zaligmakende“ heiliging is en dat de eerste doopvraag dus handelt over de kinderen zonder uitzonderingen en dat de verbondsbelofte niet is een onvoorwaardelijke heilstoezegging? Mits al deze dingen mogelijk zijn wil ik de zakelijke inhoud van 1905 voor mijn rekening nemen en het goede van onze kinderen denken.“

Men lette er op, dat Ds Vreugdenhil opzettelijk het „houden voor wedergeboren“ niet noemt. Wat hij met zijn uitdrukking „het goede van onze kinderen denken“ beoogt, zegt hij er onmiddellijk bij. Hij bedoelt er dit mee „dat we niet beginnen met twijfelen aan de beloften Gods. Ik vind de uitdrukking: houden voor wedergeboren niet miserabel, maar ik ben bang, dat ze te kort doet aan de waarheid, dat de wedergeboorte gewerkt wordt als regel door het Woord, dat ze mist, dat de Bijbel zegt, dat gehele geslachten van kinderen des verbonds verloren gaan, dat ze lichtzinnigheid bevordert en mogelijk maakt, dat mensen met een ingebeelde hemel verloren gaan!“

Wat Ds Vreugdenhil schrijft is zakelijk geheel en al wat in de bezwaarschriften van 1943 te lezen was. Het is geheel wat in de Verklaring van Gevoelen staat. Het is precies dat wat de Synoden nu reeds een jaar of negen op alle mogelijke en onmogelijke wijzen afgewezen hebben. Het is net precies wat feitelijk de oorzaak werd van de schorsing van zo velen.

Men kan deze dingen alleen met droefheid en ontzetting lezen. Hier hebben we het dieptepunt van de kerkelijke misère, waarmee de synoden de haar volgende kerken hebben gezegd.

Terwijl alles wat Ds Vreugdenhil noemde vele malen werd veroordeeld, wordt het, alsof er niets gebeurd is, rustig verkondigd en gepropageerd. En men weigert te doen wat eis der Schriften is, n.l. in waarheid en puurheid te leven en dus te zeggen, ter plaatse waar het hoort: dit leer ik en dus aanvaard ik de leeruitspraken van 1942/46 niet!

Voorts is er geen enkele kerkelijke instantie, die zelfs maar een zuur gezicht zet tegen wie plechtig bezworen woorden zo ellendig saboteren. En men zingt rustig voort over de waarheid en het recht die de Here wil en handhaaft.

Maar terwijl deze dingen geschreven worden horen we ook andere geluiden.

Vlak bij Zwolle ligt gelijk men weet Kampen. Daar is ook een synodale kerk. Van haar daden hebben we nog onlangs in de Peraschou kunnen lezen. Deze Kamper synodale kerk heeft net als die van Zwolle 'n kerkbode. En daarin werd ook over de synodale leer geschreven. Speciaal om de tegenstelling tussen die leer en het gevoelen der vrijgemaakten in het volle licht te plaatsen.

De redacteur van die Kerkbode, Ds de Vries, betoogde toen, dat volgens de belijden van zijn kerken de doop niet voor alle gedoopte leden der kerk hetzelfde is. Toen hij dat schreef, dacht hij natuurlijk

OP EN OM 'T KERKPLEIN

Kiezers en gekozenen

(Formulier van Enigheid bij de a.s. Kamerverkiezingen.)

Een van de beklemmende verschijnselen bij ons huidig kiesstelsel is de verslappung van de band tussen de kiezers en de gekozenen. Een van onze vaderlandse politieke partijen trachtte bij de laatste verkiezingen nog wel in haar propaganda te suggereren, dat de kiezer, één dag koning, zijn stem mocht uitbrengen op een man, één uit honderd — „Maak geen fouten, kies Jan Schouten! — maar dat is propaganda, een vlag, die de lading niet dekt. Want de waarheid is, de dusgenaamde democratie ten spijt, geen man kiest, maar een nummer, een lijst, een program, een plan, een partij. En staande in het kies-hokje — de weg daarheen is geen Manpad meer — moge de kiezer al anders willen, hij moet stemmen op een nummer, een lijst, een program, een plan, een partij: daar staat hij, hij kan niet anders.

Welk nummer, welke lijst, welk program, welk plan, welke partij, daarover zijn wij, vrijgemaakten, het niet méér, of misschien mag ik zeggen: nóg niet eens. Tenminste niet allemaal.

Maar ik vond voor ons allemaal een naar het mij wil voorkomen zéer reformatoerisch formulier-van-enigheid bij onze geestelijke vader Johannes Calvijn. In een preek over de zonen van Eli en darzelve slappe vader. Een woord aan de kiezers. Calvijn leed niet aan politicophobie, aan vrees voor de politiek. Ook was hij niet bang voor politiek op de kansel, gelijk sommige bleekneuzen onder zijn zonen. Maar hij vreesde God. Hoor maar: „En op uw beurt, gij volken, aan wie God goedertieren de vrijheid verleend heeft uw eigen magistraten te verkiezen, wacht er u voor bij uw verkiezingen tot zulk een hoge waardigheid onvromen te verheffen, ongodvruchtige mannen of schaamteloze windbuilen, opdat gij niet zondigt tegen de Majesteit Gods en haar berooft van de ere, die haar toekomt“.

Onvrome mannen.
Ongodvruchtigen.
Schaamteloze windbuilen.
Die vinden we bij ons in de buurt niet, zegt iemand. Laat hij niet vergeten, dat Calvijn zulke kwalificaties nog wel eens weg gaf aan wat wij nette christenmensen zouden noemen, maar die niet bránden, blijkens woord en daad, voor de Majesteit van God en voor haar eer!
Kiest mannen!
Zoekt mannen!
Geve hen God.
Vrome mannen.
Godvruchtigen.
Geen windbuilen, maar vol des Heiligen Geestes!

D. E. C.

niet aan het feit, dat niet alle gedoopten de vrucht van de aan hen bediende doop ontvangen. Want daaromtrent is, geloof ik, geen verschil, zelfs niet onder de bonte massa van allen die zich gereformeerd noemen.

Neen, Ds De Vries betoogde dat de doop reeds in en bij zijn bediening aan de kinderen niet voor alle kinderen gelijk is. Hij schreef immers letterlijk: „de belijdenis noemt de doop het sacrament van wat Christus voor het verbondsfolk gedaan heeft. Gedáán heeft.....! Dat is méér dan een belofte geven, waarvan de vervulling onzeker blijft. Het gaat hier om het zaad der verkiezing. Daarvoor heeft Christus aan het kruis gehangen en Zijn bloed gestort. En de doop is de verzegeling van de door Christus' heilswerk gerealiseerde genade, die toekomt aan de „kinderen der belofte“. En naar het spraakgebruik van Paulus zijn dat niet de dopelingen zonder meer, maar de dopelingen, aan wie de belofte vervuld wordt“.

Ik ga op deze redenering niet in. Hoewel ze aan alle kanten kraakt en rammelt. Op één ding wil ik wijzen! Dat is dit, dat volgens Ds De Vries de doop naar synodale opvatting de verzegeling is van een alleen aan de uitverkoren kinderen toekomende gerealiseerde genade. De doop verzegelt iets dat alléén aan het zaad der verkiezing toekomt. Zie dit is de onvermengde synodale wijn!

Het ging en gaat bij de synoden inderdaad om deze „waarheid“. Het ging en gaat bij de synoden inderdaad om de stelling, dat de sacramenten aanwezige genade verzegelen!

Wie het anders zegt heegt, opzettelijk of onopzettelijk!

En wie dit niet van harte en ten volle leert, saboteert de synodebesluiten en leeft op onwaarachtige, oneerlijke wijze in de kerk, dat is: voor 's Heren aangezicht.

Wil men — om nu eens niet de officiële stukken te citeren — een betrouwbare getuige?